

DÉLVIDÉKI BŰNÜGYEK

2.

A rendőrségnek az a dolga, hogy megvédjen. Erre hajlandónak is mutatkozott az a nyomozó, egy göthös külsejű mérges kisöreg, aki fogadott, de kissé komplikáltnak ítélte meg az esetet, nyilván ezért tartott olyan hosszasan a kihallgatás. Nagyon is sokáig masszírozott a főnök, félelmetes szigorúsága szinte úgy érezte velem, mintha én lennék a bűnös, a végén már azt se tudhatam, elengednek-e egyáltalán.

Közben mindenféle alakokat láttam megfordulni az irodában, akiket félig-meddig ismertem a pizzeriából, s akiről álmodni se mertem, hogy a belügynek dolgoznak. Hosszú hajú, farmerruhás, fülbevalós ürgék fontoskodó képpel szaladoztak vallatómhoz aláírásért, vagy egy-egy iratcsomót tettek az öreg asztalára. Az ilyen jövő-menők között volt a hol Martinnak, hol meg Marcikának nevezett illető, akinek fényképezés a hobbija. A pizzeriában egyszer engem is lekapott masinájával, a múlt karácsony előestéjén, pontosan egy évvel azután, hogy arról a helyről utolsó útjára indult Buba. A huszonegy éves festett szőke éjfél tájt döbbenetesen tapasztalta, hogy a vendéglő elől megfújták kerékpárját, ezért hazatérőben bement a rendőrségre jelenteni a lopást. Buba a város külső negyedét átszelő vasúton kívül lakott, de ha el is távozott a rendőrségről, otthonába soha többé nem érkezett meg. Csak a következő nyár derekán került elő megcsonkított holtteste egy elhagyott tanya kútjának fenekéről. A szerencsétlen lány eltűnésének évfordulóján tehát, a szentestén, Martin ellentmondást nem tűrő rámenősséggel lefotografálta a pizzéria szeparéit, miközben két komor fiatalember őrizte a kijáratot. Vesztére velem volt Frici is, nagynehezen hagyta magát egyszer elcipelni egy nyilvános szórakozóhelyre, s akkor meg az történt, hogy kétretlenül lefotózták. Morgolódtam is miatta jócskán, noha Martin minden exponálás után foghegyről odavetette azt a magyarázatot, hogy kiállításra készítek felvételeket. „Sejtem én, hogy milyen dossziéban kötnek ki a képek” – jegyezte meg Frici akkor halkán, csak a társasághoz szólva. A fényképészről azt is tudta – egykori, közös lányismerős révén –, hogy középiskolásan előszeretettel fotózta a maga pucér ölet, s az iskolában a fütyi lepedőnyi ké-

peit odacsempészte osztálytársnői könyveibe, füzeteibe, aztán meg leste a hatást. Vágyai ellenére sose lett belőle fotóművész vagy -riporter, idővel csak a biztosító-társaság, majd pedig a rendőrség alkalmazta karambolozott járművek, balesetek, közlekedési szerencsétlenségek és tüzesetek színhelyének megörökítésére.

Úgy még soha senkinek nem gyóntam, mint akkor a rendőrségen. Megdicsértek, hogy önként eljöttem a segítségüket kérni, ők csak tudják, mostanában miféle veszély fenyegeti a magamfajta húsz év körüli lányokat városunkban, pláne, ha egyedül él valaki, mint én. Állítólag nemcsak Buba tűnt el, hanem más is, egy nőt pedig fényes nappal lelöktek a hídról a folyóba.

– Mióta dugja magát Versegi professzor? – tette föl az igencsak kellemetlen és váratlan kérdést öreg vallatóm, Koloman papa, komor, higgadt hanghordozással, mintha csak aziránt érdeklődne, hogy kaptam-e védőoltást mostanában.

Frici rangját ugyan eltúlozta a főszimatnok, de afelől nem volt kétségem, hogy a belügy mindent tud barátomról meg az ő tanyasi, kecsketenyésztő barátjáról, Som Jenőről, akivel együtt volt lecsukva. És tudhatnak a barátok barátairól és barátnőiről. Nem lett volna értelme tagadni a mégoly takaréklángon tartott viszonyt is. De nem volt elég megvallani a hébe-hóba megesett dolgokat, a detektív urak az intim részleteket firtatták. A hogyan, meddig és hányszor kérdései után konkrét eseteket hoztak föl. Például, mit tudok arról az „orgiáról”, amely tavalyelőtt január derekán esett meg Jenő tanyáján, ahol a házigazdán és új nőjén, Katin kívül jelen volt Kati régi barátnője, egy elvált rendőrfelügy és Frici.

Tudtam az esetről, miután Frici panasszal beszélt el nekem. A subaszőnyegen pálinkázgatva palackpergetéssel az üvegszáj iránya mutatta, ki a soros levetni egy-egy ruhadarabot, s végül hangulatfényben kezdetét vehette a csata. Frici csakhamar csódtól letörve, haverjára irigy dühvel kuporgott a szőnyeg szélén, míg Jenő – asszonyát dicséretesen ellátva – nagy, kanos lobbal nyergelt át a vendég hölgyre, miközben Kati szipogva pityergett a szőnyeg másik szélén.

Pár szavas összefoglalómra Koloman bácsi tanítványa, Martin is ott hegyezte a fülét, és lecsapva tudakolta a folytatást.

– Jenővel is volt dolgod?

– Lehetett volna – feleltem, és kivonatossan előadtam a tanyai „orgiát” követő hetekben történt esetet.

Fricinél voltunk a velem egyidős Szuzival, aki nem barátnőm, hanem Frici szerzeménye, tizenöt évesen betablettázás miatt neki is volt gyomormosása, mire a megszeppent szülők függetlenséget követelő lánykájuknak saját udvarukban hanyatt-homlok fölépítettek egy házikót, ahol a kényeztetett gyermek éjszakára is fogadhatta pasijait.

Ott voltunk tehát Fricinél, akihez befutott Jenő, hogy kecsketejjel lepje meg barátját. A természetes, kreol bőrű férfi haja, szakállá hosszú, fekete volt, úgy festett, mint egy jó vágású, fiatal maharadzsza. Nyilván tudatában volt a megjelenésével keltett hatásnak, és felfogta a visszasugárzott, láthatatlan, biztató jeleket, csak hamar kettesben maradtunk, és bikamód nagy szuszszanásokkal rontott rám.

Ez a lényegre törekvő, célirányos, lerohanó stílus valamelyest mérsékelte hajlandóságomat, oké, belenyugodtam, hogy a lelkemre csak később lesz kíváncsi, de azért kezét bátorkodtam gömbölyűségeimre irányítani, s fennhangon biztattam, merjen gyengéd harapásokban részesíteni, jobbról is, balról is... Ez meg neki nem volt ínyére, mert nyomban leeresztett, mint a kipukkadt tömlő.

– Koma, gyere, segíts ki! – kiáltotta barátjának, de az nem vette komolyan a hívást. Később is alig akarta elhinni, hogy Jenő csütörtököt mondott.

Jenő tálalásában – amint azt Frici visszamondta nekem – én egy frigid szuka vagyok, aki folyton dirigál az ágyban, ezt csináld, azt csináld, amitől minden férfi kiakadna... Kitárgyalva a témát Frici derűs arca arról árulkodott, hogy a sors kárpótolta őt múltkori kudarcáért, igazságot szolgáltatott neki azzal, hogy ezúttal ő lehetett tanúja a másik tehetetlenségének.

Mindebből röviden csak annyit kötöttem a nyomozó urak orrára, hogy hol az egyik, hol a másik delikvensük volt képtelen a tettek mezejére lépni. Az öreg egyszerűbben fogalmazott:

– Baszni nem bírnak, csak fölbaszni, baszkódni..., a párttal szemben, és az öngazgatást megkerülve erővel politizálnának. Két évi sitt nem volt elég nekik – mormogta maga elé.

Mielőtt elengedtek, a lelkemre kötötték, hogy azonnal jelentsem nekik, ha valami gyanúsat észlelnék magam körül. Frici esetleges úti készülődéséről is hala-

déktalanul értesítsem őket. Úgy látszik, még nem emésztették meg Jenő megpattanását.

Jólétesültségüket előttem is fitogtatták, miszerint pontosan tudják, hogy Jenő 85 júliusában hagyta el Jugoszláviát, Nova Goricánál, ugyanott, ahol én akkortájt kabátlopásba keveredtem. Szóval erről is tud az itteni rendőrség; nyomatékossan tudtomra adták, hogy most rajtuk múlik, hogy kollégáik az ország másik szélén feljelentés kíséretében továbbítják-e a lopásról felvett jegyzőkönyvet a vizsgálóbíróhoz. Legyek tehát jó kislány...

– Ugye, megmondtam?! – fogadta Frici a kihallgatásomról szóló beszámolómat. Azt se hallgattam el, mi féle „kabátlopásba” is keveredtem.

Zorannal Velencéből hazatérőben az olasz Goriziából épphogy átgördültünk a szlovén Goricába...

– Görzbe – javított ki Frici.

Én csak Goricának tudom, mondtam. Zoran megállt a parkolóban, hogy a kocsiban szunyókáljon egyet, nekem viszont nem volt alhatnékom, a csillogó üzletsoron betértem egy közeli butikba, és felpróbáltam egy bájos lemeberdzseket. Az az ötletem támadt, mi lenne, ha ebben a szerelésben pillantana meg álomból ocsúdó barátom, talán máskor is szívesen látná rajtam... Szerb nyelven vettem oda a butikos asszonyságnak, hogy csak ide megyek a tíz méternyire lévő autóhoz, ő meg talán nem értett szerbül, vagy nem akart, sipítózva rohant ki utánam, nyilván tolvajt emlegetve rendőrért kiáltott, támadt nagy csődület, s lett rendőr meg jegyzőkönyv.

Ezt követően Zoran hétszáz kilométeren át korholt meg gondolatlanságomért, és azon izgult, hogy egy esetleges bírósági idézés felesége előtt le ne leplezze velencei titkos utunkat...

Frici keserű kifakadással szakított félbe.

– Te vagy a negyvenötödik, aki visszamondja nekem, hogy Szabadkán, Kanizsán, Újvidéken vagy másutt beidézték, bevitték, elhurcolták, és órákon, fél napon át, sőt estétől reggelig rólam kérdezték, mintha valamilyen összeesküvő banda főnöke lennék. Pedig elszigetelt, titkos semmittevésben telik életem, mióta a börtönből kiengedtek. Útlevelem, pénz, jó autó és benzin híján jóformán a szomszéd faluba se jutottam el. Az utcán szembejövő egykori kartársak „szórakozottan” levegőnek néznek, köszönésem se fogadják. Így, korosztályomból kirekesztve, azokkal barátkozok, akik szóba állnak velem; a tinikkel. Ezt a kapcsolatot aztán ferde vonzalomnak állítják be egyesek. Noha még csak gondolatban sem követtem el liliomtiprást, azzal próbálom lehűteni egynémely, lánykájára féltékeny, saját

kurafi korszakára élénken emlékező, „bűnös” vágyait kínál elnyomó, hóbörgő apukát, hogy mi van abban természetellenes, ha valaki a szikkadt kenyérnél többre tartja a gőzölgően omlós, ropogós falatot. Tizenégy évesen nyíltak, barátkozók, színesek, érdekesek a fiatalok, készek a világ megváltására, te is ilyen voltál hét-nyolc esztendeje. Húszon túl a többség elszürkül, beletanul a felnőtség mimikriájába, a titkolózó magánéletbe vonul vissza, a lányok már tartózkodnak a leleplezhető, csoportos kalandoktól, holott azelőtt esti kiruccanásokon nem átaláltak a strandcsúzda létrájának legfelső fokán szeretkezni... Egyre inkább a házasság körül forog gondolatuk, és kezdik megbánni a tizenötödik születésnapjukon készült aktfotókat... Ekkor veszi elő, húszéves koruktól zaklatja őket a rendőrség. Hamistanuskodáshoz jó „alapanyag” az alkata vagy életkora szerint lelkileg kiegyensúlyozatlan, labilis, befolyásolható, megfélemlíthető személyiség. Engem még egyszer se hívtak „informatív beszélgetésre”, nyilván, mert nem is egy hiteles jellemrajzon munkálkodnak, igazi arcomra a legkevésbé kíváncsiak, ők a bűnös képét formálgatják, s a gyerekes, rosszdíákos dolgozathoz hasonló, dilettáns módon kiagyalt vádak igazolására igyekeznek megfelelő tanúkat felhajtani, preparálni. Ebben tehet nekik jó szolgálatot a valami módon kiszolgáltatott, függőségben leledző polgár, egy munkahelyi haragos, a fecsegő, alkoholista értelmiségi, a feltételes szabadlábra helyezett besurranó tolvaj, az állásra kinevezésre ácsingózó törtető... Engem a munka – idényben a tizenkét órai mázsálás – teljesen leköt, leigáz, kikészít, utána szinte ki se mozdulok otthonról, ahol fiatalok látogatóimmal nem társalogni, csak gügyögni lehet, tollabdázni, pingpongozni vagy a tévé előtt gunyasztni. Kíváncsi vagyok, hogy erről a „tartalmas” életéről dossziészámra milyen információkat gyűjtött be a belügy egy évtized alatt.

Jenő még inkább elbújt a világ szeme elől. Szerinted az politizálás, hogy két gyereket csinált új asszonyának, abból élt, amit kis tanyáján megtermelt, pálinkát főzött, kecskét szaporított, s havonta egyszer viharvert robogóján, torzonborz üstökkel, tarisznyásan fölött a kirakodó vásárba? Minden szomszédjában spiclit látott, amiben csak volt némi igazság, mert különben illetékesek honnan értesülhettek a csoportos parázna hempergésekről? Retteggett az újabb lefogástól, ha egyszer ok nélkül bekasztlították, bármikor megtehetik, ezért szökött meg végül. Görz pályaudvarán egy vécéablakon kimászva külföldön, szabad levegőn találta magát. (A klozet még Jugoszlávia volt, amiként Jenő

számára maga az ország volt egy klozet.) Nem kétlem, hogy most bosszúszomjasan, kettőzött erővel zúdul rám a gépezet, melyben – kabátlopással gyanúsítva – te is egy csavar vagy...

Javában tart a nyár, szökök a munkától, napjaim mozgalmasak: bulik, diszkó, csavargások s a forró délutánokon a népkerti uszoda. A strandra szemrevaló csajokká kivakarodó hűgaim tartanak velem, Szeréna és Boglárka, az éjszakában pedig Szuzi, akivel mostanára eléggé összehaverkodtam. Egyszer még egy randevút is felcseréltünk egymással, nem kitervelten, vagyis anélkül, hogy összebeszéltünk volna. Ő második éve szórakozik Dragannal, kapcsolatuk komolynak látszik, ezért is lepett meg, amikor a fiú titokban velem akart találkozni. Gondoltam, megnézem, mi lesz ebből, de már másnap elmondom Szuzinak, ki is az ő faszija, hogy felnyissam a szemét. Így is volt, amikor – még azon a hajnalon – tisztáztuk az esetet, Szuzi elmondta, hogy Dragant nem találva otthon, az én nyiszlett és langyos mérnök barátomnál kötött ki, annál a régi haveromnál, aki már-már aggregényesen ügyel függetlenségére, jelenleg köztem és egy orvosnő között vacillál, s akivel kölcsönösen a pótlék pótlékát jelentjük egymásnak. Szuzi késő éjszakáig maradt a mérnöknél, azután megint hozzám indult.

Csak percekkel korábban érkeztem haza, földúltan, egy kellemetlen légyott tanulságával. Az imént kapott veréstől talán nem volt rajtam semmilyen látható nyom, de lélekben teljesen összetörtem, a füledt éj ellenére vacogón koccantak össze fogaim. Hosszú idő után megint félelmetesnek éreztem az éjszakai udvart, ahova belépve a vaskapu fölső pereme alatti drótkampóra akasztottam kulcsomat, mert félelmemnél is erősebben kívántam, hogy egy beavatott ismerős juthasson el hozzám. A pofonok okozta fülzúgás és a remegtető indulat elbizonytalanították, szinte tántorgóvá tették lépteimet, lüktető halántékkal, roskadozva vonszoltam magam a sötét udvar mélyébe.

Kikerülöm a főépület és a benyúló épületszárny szegletében álló asztalt és székeket, itt bóbiskol, darvadozik naphosszat az idős házaspár, két üres, lakó nélküli lakás előtt haladok el – a trafikoszót másfél évre rács mögé tették, sikkasztás miatt –, utána végre megnyugtató emberi hang, a kamionos hortyogása hallatszik ki a nyitott ablakon. Az utolsó ajtónál már csak a fülzúgás marad, amelybe azonosíthatatlan, baljós neszek vegyülnek, igyekszek villámgyorsan benyomulni a szoba biztonságába, a fény megmenthetne a pániktól, rácsapok a villanykapcsolóra, semmi!, ütöm alul,

ütöm fölül, az égő nem gyullad ki, szapora szívverés billeget, egy sorozatot döfök, mire betalál a kulcs, a küszöbön, toporgó talpam alatt hars ropogással töredezik valamilyen száraz gally, a kulcsot képtelen vagyok elfordítani, magamhoz rántom a kilincset, mire az csapszege híján kiszakad, kezemben lóbázom, majd többszöri próbálkozással nagynehezen beletalállok hüvelyébe, most felfelé emelem, s végre nyílik a zár. Amint sikerül világosságot teremteni, borzongva ismerek föl a küszöbön egy akaratlanul is széttaposott, barnává aszott virágcsokrot, amilyen százával akad a sírkereszteken. Miközben a jelenségre meredek, dobhártyámon mindegyre erősödik léptek pergő kopogása.

– Jé, ez a Buba csokra! – révedve látom, amint Szuzi lehajol a porladó virág maradékáért.

– Hogyhogy a Bubáé?!

– Szülei ilyet találtak udvarukba behajítva a lányok eltűnése utáni reggelen...

Borzadással omlok a szobai fotelbe. Ugyanakkor meg is könnyebbülök kissé attól, hogy Szuzi itt van. Sietek késedelem nélkül kipakolni, nehogy úgy tűnjön, ingadozok az eltitkolás és kivallás között.

– Szép kis alak a párod! Erőnek erejével randevúra hívott, elvitt barátja üresen álló odújába, és megpróbált lefektetni. Kedvenc italommal várt – megfigyelhette, hogy társaságban szívesen vermutozok – sajtos és sonkás falatokat szervírozott. De az üdvözlő puszin túl és a „Hogy vagy?”-on kívül alig volt szava hozzám, a tévén meredten végignézett egy hosszúságos kosárlabdameccset, utána felállt, villámgyorsan ledobta ingét, kibújt a nadrágjából, és unottan engem is vetkőzésre szólított föl. Adigra már azt is megbántam, hogy egyáltalán idejöttem. Amilyen hirtelen és megmagyarázhatatlan készletésre mondtam igent a hívásra, ugyanúgy, egy pillanat alatt vált idegenné, amilyen mindig is volt számomra ez az alak. Izomkötegeivel, vállasan, herkulesi pózban kétségtelenül pompás hímállatnak hatott, de csupán ettől a hágásra kész ábrázattól, fújtatva kimutatott gerjedelemtől várt „tüzet fogó”, gyors behódolást, holott akkor már nem arról volt szó, hogy csupán a bevezető gyengéd szavakat és érintéseket hiányoltam, nemcsak fantáziátlan „technikája” taszított, hanem kimondottan fenyegetve éreztem magam, hogy ez az eszement, oktan barom ledöf, felöklel..., a semmibe révedve szegtem le a fejem, és eszem ágában sem volt vetkőzni. Dragan ettől dührohámot kapott, és ütött, ahol ért...

– Idejön, tudja, miről van szó, az embert felhergeli, aztán meg nem ad pinát – jogos fölháborodásának megingathatatlan hitével hadarta, a méltatlankodás hang-

ján szinte énekelve. Lelkem mélyén valahol igazat is adtam neki, ezért is tűrtem nyikkanás nélkül a csattanó pofonokat, de az ellenkezés felülkerekedett bennem, és daccal kuporodtam össze a pamlagon. Mikor a veréssel helyreállt önérzete, kidobott. – Mars, kifelé! – és méltóságteljesen hozzátette: – Senkit se vagyok hajlandó megerőszakolni.

Szuzi csak kissé tágra nyílt szemmel, de a meglepődés más jele és érdeklődés nélkül hallgatott, majd szedelőzködött, menni készült. Csupán annyit jegyzett meg: – A te mérnököd nem is annyira mamlasz...

Szuzi sejtelmes viselkedése, váratlan távozása is főbe kólintott kissé, kikísértem, betámolyogtam, nem törődtem a tárva maradt ajtókkal, kavargó kérdések özöne zsongott, zakatolt fejemben, s mint szédítő örvénybe, rogytam az ágyra ruhástól.

Hanyatt fekvé, nyitott szemmel tűnődtem percekig. Torkig voltam az ilyen étellel, sürgősen változtatni kívántam rajta. Szerencsére épp ekkor, augusztus derekán kaptam ki évi szabadságom felét a kesztyűgyártól. Két hét alatt majdcsak történik valami, ami jó irányba tereli életem. Eddig is motoszkált fejemben Fricinek az az ajánlata, hogy költözzek hozzá. Miért ne? Ha nem is végleg, de megpróbálhatnám. Már holnap. Előbb hazamegyek anyámhoz. Testvérkéimnek ajándékot viszek; Ferike új szandált és ingecskét kap, húgaimnak ruhatáramból választok egy-két nélkülözhető, de még jó és divatos darabot. Főzésben, takarításban, varrásban, foltozásban tombolom ki magamat, abroszt, függönyt, ágyneműt cserélek, kiporolok szőnyeget, pokrócot, tisztába teszem a gyerkőcöket, aztán fölpakolom a szennyest a biciklire, és megyek Fricihez, gépével mosatni. Mellesleg megjegyzem majd, hogy ott is maradhatok... Éjszakára is, vagy még tovább..., szóval majdcsak lesz valahogy. Egész jól megnyugtatott, elringatott a tervezgetés, már-már álomba szenderültem, amikor megpendült a vaskapu, súlyos test zuhanása hallatszott, közelítő léptek zaja erősödött. Fölülve rémülten meredtem az ajtóra; a gömnyedve belépő hústoronyban nyomban fölismertem Röfit, Frici nem túl nagyra becsült haverját, aki mostanság szabadult a hadseregből. Amint kiegyenesedett, és találkozott reá szegezett szúrós tekintetemmel, terpeszállásban megtorpant, zavartan igazgatta szemüvegét, és kerek feje búbjáig fölkopaszodó, izzadt homlokát törölgette.

– Szevasz, Eszter – köszöntött, és háta mögül elővont jobb kezében melléig emelve egy hervadt virágcsokrot szorongatott. – A kapu előtt hevert...

Ennyi vészjel, ennyi fenyegetés, ennyi keserűség sok egy napra, de a folytatástól se remélhettem semmi jót.

Röfivel egyetlen egyszer találkoztam, Fricinél, egy népes buliban, ahova ő szabadságos katonaként érkezett, hozzá képest stílic-méretű barátnőjével, Majával, a szönyegen heverve sörözött, és nagy hangon mesélte hátravadász-élményeit. A görög-albán-macedón hármashatár erdeiben fölgülemlett férfienergia most egyenest idehajtotta hozzám. Bár nincs kizárva, hogy előbb végigkoslatott a város kocsmáin, vendéglőin és diszkóin. Frici elbeszéléséből tudom, hogy – a kiskamasznál is esetlenebb, ügyetlenebb, elárvultabb és félszegebb a leszerelt baka vagy a szabadult rab, ha nem vár rá nő, aki pátyolgassa – ő a börtönből kijöve első szabad estéjén a Cserga csárdában remélt valakit fölcsípni, de már a ruhatárnál lecövekelt, fölöslegesnek érezve magát nem merészkedett beljebb, sóvár pillantásokat vetett a kabátokkal szorgoskodó tündéri cigánylányra, majd csüggedt lemondással kibattyogott a kültelki Rizling kocsmába, ahol tömény italokkal kárpótolva magát ismeretlen suhancokkal hajnalig biliárdozott.

Itt van most nekem egy viharos éjszaka hajnalán ez a Röfinek becézett Rózsa Feri, a tegnapi katona, akinek fogalma sincs az én tegnapomról, tegnapelőttről, és nem is érdekli, mit terveztem holnapra meg holnaputánra, csupán egyetlen dolog járhat a fejében..., de majd én lehűtöm. Kapóra jött a szomszédban felhangzó krákogás. Ráripakodtam a betolakodóra, hogy tűnjön el íziben, mert nem felelek érte, ha itt találja őt kamionos barátom, aki korai útja előtt mindjárt betér hozzám kávézni. A füllentés hatott, Röfi mentegetőzve motyogott valamit, aztán elment, anélkül, hogy kikísértem volna.

Kilenc óra tájban új lélekkel keltem föl, mint akire csupa kellemes dolog vár aznap, a kedvem szerint eltervezett programoknak már jó előre örülni tudtam, erővel töltöttem föl, derűs lendülettel rámoztam össze a testvéreknek szánt ajándékokat meg az útihoimit, mintha csak nyaralásra készülnének. Indulás előtt szokásosan körülpillantva ellenőrzöm, rendben hagyom-e el a lakást: rádió kikapcs., vasaló kikapcs., ablakok csukva, gázpalack elzárva, frizsider működik... És az udvari villany? Székre állva szemügyre veszem, hát az égő lötyög foglalatában: ezt bizony kicsavarták! Visszatekerem. Még csak a szárítózsineget kell leszednem. Itt a bökkenő: a múltkor egy, most pedig három bugyi hiányzik. A múltkor tévedhettem is, elszámoltam, de most bizonyos, hogy a három legformásabb, kedvenc alsoneműm tűnt el.

Délután másodmagammal érkeztem Frici házához. Boglárka tizennégy évesen minden alkalmat megragad, hogy otthonról kiszabaduljon, főleg velem, és pláne most, amikor nagybeteg öreganyánk is a család egyhelyiségű lakásába került.

Frici kilincsén feliratos cetli: „Háromig megjövök. Ismerős, olvasva, tévézve..., szórakozva bent várj!” Korántsem titkos helyéről lekasztom a kulcsot, és a beton fölé nyúló tető árnyékában elnyúlunk az udvar tábori székeink.

Barátom már itt van a közelben, a szomszédságban láttam kocsiját, özvegy nagynénjének háza előtt, munkáról jövet oda szokott betérni ebédre. Ott lakik Frici édesanyja is, ő szintén özvegy és nyugdíjas, fia megnősülése után költözött nővérehez, hogy senkitől sem zavartatva éljenek az új házask a családi házban. Egy évig sem tartott a házasság; Frici tanárkodott, a feleség kislányt szült, megszerezte orvosi diplomáját, és hazaköltözött szüleihez. Versegi Frigyes tanárnéptárs akkoriban kezdett engem tanítani mint ötödikest. Közben magánéletében tehetséges fiatalok toborzásával valamilyen színházat akart csinálni, erre csapott le az éber és gyanakvó hatalom, két évre leültette Fricit és a több évi svájci munkáról épp hogy hazatért barátját, Som Jenőt.

Napok óta tart a harminc fok fölötti hőség, ehhez képest mi kissé túlöltözöttünk vagyunk, mert most sok az egy szál ujjatlan ruhácska is, de a kipakolással és az átvedléssel bevárjuk a házigazdát. Azaz Boglárkát biztatom, hogy csak emelje le a szárítózsinegről a cukor kis pöttyös bikinit, a hétféteken apját látogató Lilla leányét, és öltse magára. Már kezében a csöpp gönc, hamar megtörtént a bugycsere, amikor örülvén a vendéget jelentő nyitott kapunak, harsány köszöntéssel lép be Frici.

– Üdv, szevasztok, pitypalatty!

Puszi nekem, puszi Boginak.

– Ugyan, Bogi, ne légy gyerek! Frici előtt nyugodtan levetkőzhetsz – bátorítottam a kicsit, ám a nyavalyás mosolyogva, de makacsul rázta a fejét. Akkor Frici észbe kapott, hogy talán mégiscsak neki kéne elvonulnia, ment is, és miközben hozott szennyesemet begyömösölte a mosógépbe, a hugi két mozdulattal felvette a bikini felső részét. Egyszerre be kellett látnom, hogy ő már nem az a kis veréb, aki eddig volt, furcsa érzéseket keltő elismeréssel nyugtáztam, hogy immár mellben, netán szépségben is kezd rajtam túltenni, ugyanezért szerencsémnek tarthatom, hogy bájait vonakodott felfedni barátom előtt.

Fricinek azonban nincs baja az érzékeivel és a szemével: Boglárka – és az engem néhanapján elkísérő új barátnők – felvillanyozó hatása a férfiúban megsokszorozta a reám irányuló figyelmességet; beállítva a nekem tetsző, kellőképp divatos háttérzenét, serény futkározással válogatott nyalánkságokat vonultatott föl, köztük édes süteményt, sós kekszet, déli gyümölcsöket,

csokoládét, többféle üdítőt, drága söröket, különleges külföldi cigarettát...

Vonzó programokat kínált, távolabbi autókázást is kilátásba helyezett, állatkerti látogatást, tavi fürdözést, olaszpiacot, cukrászdákat, méntelepet, lovaglósiskolát..., a szeme sarkából se figyelt másra, jóformán csak velem foglalkozott, de a téma, a szóhasználat, a stílus mintha amannak szólt volna, és én láttam is a felcsillanó szemeket.

Az udvaron beszélgetve telt el a délután, közben egyre szállingóztak körénk a környékbeli lányok, olyan Lilla- vagy Boglárkakorúak, húgom és Frici lánya haver-

ságban is állt velük, most sorra letelepedtek a létra deszkafokára, némelyek még a háztető gerincére is fölkapaszkodtak. Frici jónak látta, hogy ismét készítek rólam és a gyerekekről néhány fölvetelt, ahogy azt egy-két havi rendszerességgel szokta.

Amikor este magunkra maradtunk, hamar kikattintottuk a televíziót, és az utcai nagyszobában szivacslemezekből, paplanból és matracokból végtelen lassúsággal kezdtünk megszerkeszteni egy hatalmas fekhelyet.

Folytatása következik

